

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Sedel je na konju, kakor sedi človek, ki zna zelo dobro jahati. Njegov obraz, — da, tisti obraz pa je bil pravzaprav čuden. Kar neumno je namreč gledal v svet in njegovega neumnega obraza ni bil kriv samo nos, ki je bil na vsaki strani drugačen. Leva stran je bila navadna, vsakdanja, kakor jo vidiš na poprečnem človeku, in nos je bil nalahno zakrivljen kakor orlovski kljun. Desna stran pa je bila otekla, močno otekla in take barve, da se ni dalo ugotoviti, ali je rdeča ali zelena ali sinja. Obdajali pa so tisti neumni obraz zalisci, ki so mu štrleli še izpod brade. Vrat je tičal v ogromnem trdem ovratniku iz belega gumija.

K stremenicom sta bili pritrjeni dve puški, ena na desni, ena na levi, s kopitom sta stali na širokih, črevljen podobnih stremenih. Na sedlo si je mož privezal pločevinasto tuljavo, ki bi o njej človek zaman ugibal, čemu jo rabi. Na hrbtu je nosil srednje velik telečnjak, pločevinasta posoda je bila na njega pritrjena, vrvi, žice in razne druge nerazumljive reči. In širok usnjat pas je imel zanimivi jezdec, mošnjički so viseli ob njem, ročaji samokresov in noža so gledali iz njega. In na hrbtu pod telečnjakom sta viseli dve torbici, naboji so menda bili v njih ali pa kaj podobnega.

Njegov konj je bil čisto navadno kljuse, ne pre slab in ne pre dober za divji zapad, nič posebnega mu ni bilo videti, le pod sedlom je nosil pisano odejo, ki je bila gotovo zelo draga.

Jezdec je bil menda mnenja, da se njegov konj bolje razume na preriji ko on sam, vsaj videti ni bilo, da bi ga vodil, šel je, kamor se mu je zljubilo. Štorkljaj je po dolinicah, plezal na griče, se spet spustil v dolinico, se nekajkrat iz lastnega nagiba pogljal v zmeren tek, pa se spet premislil in stopical počasi, — skratka, mož z neumnim obrazom je jezdil, se je zdelo, po brezkončni preriji brez cilja in brez namena. Ali pa se mu ni nikamor mudilo.

Hipoma pa je konj obstal, postrigel z ušesi in pomahal z mršavim repom in jezdec se je nalahno zdrznil, ko je nekje v bližini zadonelo ostro, rezko povelje:

»Stoj —! Niti koraka dalje, sicer bom streljal! Kdo ste, master?«

Jezdec je dvignil glavo, pogledal po preriji pred sebe, se obrnil in pogledal nazaj, odkoder je prišel, pogledal na desno, pogledal na levo — žive duše ni bilo videti. Pa je ravnodušno in ne da bi trenil odvezal pločevinasto tuljavo, snel pokrov, obrnil tuljavo, snel pokrov, obrnil tuljavo in izsul iz nje daljnogled, ga razgrnil, da je bil skoraj meter dolg, zatisnil levo oko, nastavil daljnogled na desno oko, ga obrnil k nebu pa resnobno in tehtno opazoval zračne višave.

In kdo ve, kako dolgo bi se bil še vdajal takim astronomskim studijam, da se ni isti glas posmehljivo zarežal:

»Le shranite tisto svojo cev, master! Ne sedim na mesecu, ampak tule na stari materi zemlji!

In povejte, odkod prihajate!«

Pokorno je jezdec zložil daljnogled, ga porinil v tuljavo, jo skrbno in počasi zaprl, kot da se mu z odgovorom prav nič ne mudi, obesil tuljavo na sedlo pa pokazal s palcem čez ramo.

»Od tamle!«

Svet se je režal skriti glas.

»Vidim, mož! In kam ste namenjeni?«

Jezdec je pokazal pred sebe.

»Tjale!«

»Sijajno —!« se je nasmejalo nevidni človek.

»Ampak pustiva šalo na stran! Prijezdili ste po tejle blagoslovljeni stari preriji in gotovo tudi poznate njene navade in običaje. Potika se namreč tod okoli toliko sumljive sodrge, da si mora pošten človek vsakogar pošteno ogledati, ki ga sreča. In zato sem vas

tudi jaz ustavil in vprašal po potnem listu. Nazaj lahko jezdite v božjem imenu, če hočete. Če mislite jezdit dalje, pa mi bodele odgovorili na moje vprašanje! In sicer po resnici!

Torej na dan z besedo! Odkod prihajate?«

»Iz gradu Castlepool,« je odgovoril jezdec in se držal ko potepen šolar, ki stoji pred strogim učiteljem.

»Tistega gradu ne poznam. Kje ga je najti?«

»Na zemljevidu Škotske,« je dejal mož in še bolj neumno gledal v svet ko prej.

»Bog naj vam razsvetli pamet, siri! Kaj mene briga Škotska!

In kam ste namenjeni?«

»V Kalkuto.«

»Je tudi ne poznam. Kaj pa je tisto?«

»Mesto.«

»Kje?«

»V Indiji.«

»Lack a day —! Nemara res mislite tega lepega solnčnega dne prijezditi iz Škotske v Indijo —?«

»Danes še ne čisto.«

»Takó —? Bi vam menda tudi ne uspelo!

Anglež ste seveda?«

»Yes!«

»Poklic?«

»Lord.«

»Vraga —! Angleški lord —!

Hm —! Natančneje si bom ogledal tegale angleškega lorda —.«

In skriti glas je povedal nekam nazaj:

»Pojdiva, stric! Saj naju mož menda ne bo ugriznil —. Skoraj bi mu verjel —. Ali je prismojen ali pa je res angleški lord s petimi hektolitri domišljavosti!«

Na bližnjem griču sta se pojavila dva človeka, ki sta menda do tedaj ležala v visoki travi. Eden je bil strašno dolg, drugi pa zelo majhen. In oba sta bila čisto enako oblečena, vsa v usnje, od daleč jima je bilo videti, da sta pristna westmana. Dolgi je stal ko kol takó ravno, mali pa je bil grbast in zakrivljen nos je imel, oster in konicast ko noževo rezilo. Dolge, stare puške sta nosila, mali jo je postavil s kopitom v travo, pa mu je segala daleč čez klobuk. Menda je bil tisti, ki je govoril za oba. Dolgi vobče ni zinil besede.

Postavila sta se torej drug poleg drugega na vrhu griča in grbasti je začel:

»Stojte, master, sicer bova streljala! Nismo še opravili!«

»Stavimo —?« je vprašal Anglež.

»Kaj?«

»Deset dolarjev ali petdeset ali sto, kolikor hočeta!«

»Na kaj?«

»Da vaju jaz prej ustrelim ko vidva mene.«

Grbasti se je nasmejalo.

»Izgubili bil!«

»Mislite —? Well, pa naj bo sto dolarjev!«

Segel je za hrbet po torbico, jo potegnil pred sebe na sedlo in vzel iz nje šop bankovcev.

Dolgi in mali sta se začudena spogledala.

»Master,« je dejal spet mali, »kar polno torbo bankovcev nosite s seboj po preriji —?«

»Da.«

»Po divjem zapadu —?«

»Kakor vidite!«

»Jako čudno —! Kaj pa če bi vam jih kdo vzel?«

»Pshaw —! Staviva, da mi jih ne bo nihče vzel?«

Mali se je smejalo.

»Najprvo bomo stavili, kdo bo katerega prej ustrelil! In ko smo s tisto stavo opravili, pa lahko stavimo na kaj druga, če hočete! Le lepo vse po vrsti!«

»Well —! Sto dolarjev —? Ali morebiti več?«

»Nimava denarja.«

»Nič ne de! Posodim vama ga.«

»Hm —! In kedaj bova vrnila?«

»Pozneje.«

Rodbina atletov.

Najbolj močan človek na svetu živi v sovjetski Rusiji in se piše Gregor Glikin. Kakor je čitatelj v njegovem potnem listu, je po poklicu »orjak« in dela v tvornici za avtomobile Stalin v Moskvi, kjer dviga in prenaša z lahkoto največje tovore. Oblast mu ne dovoli, da bi nastopal javno. Zdravniki trdijo, da ima Glikin pravico na boljšo prehrano kakor njegov delavski tovariš; prejema mesečno pribitek v mesu, siroveim maslu, ribah, konzervah in sladkorju. Ga je težko nasitiiti, ker poje dnevno samo kruha 3 kg. Glikinovo izredno telesno moč so odkrili, ko je bil star 15 let. Danes šteje 37 let, tehtla 250 funtov in je visok 1.80 m. Zdravniki so mnenja, da je poddeval moč od svoje matere, ki se je življala z rokoborbo v cirkusu in je dosegla starost 70 let. Telesna moč se v rodbini Glikin podeduje naprej, ker Glikinov šestletni sinček z lahkoto dvigne 20 kg in prejema več prehrane nego njegovi stovariši.

Na celem svetu

je okroglo 600 milijonov govede, 750 milijonov ovc in 300 milijonov svinj.

Na Angleškem

je več nego 1.650.000 zakonskih parov brez otrok, 3 milijoni zakoncev posedajo le po enega otroka.

Najbolj zanesljivi šoferji

so moški med 20. in 30. letom in ženske med 20. in 40. letom.

Kmetovalci!

Najnovejšo sadno in grozdno mlino, repoznico, slamožnico prodajam zelo ugodno

Jožet Kadrmas

strojno in stavbeno ključavničarstvo

Maribor,

Kraljeviča Marka ulica 13 (pri meljski kasarni)

HRANILNE KNJIŽICE
vseh denarnih zavodov kupujemo po najboljši ceni — Bančno kom. zavod Maribor, Aleksandrova cesta 40. 839

Dalje sledi.